

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐπὶ τὴν χάραν ἡμῶν ὀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον ἐπὶ τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879		Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἑσπερ. λ. 10. Ἐξωτερ.
Ἔτησις . . . . . δρ. 8.—	Ἔτησις . . . . . φρ. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ		Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
Ἑξαμηνίος 4,50	Ἑξαμηνίος 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Τριμηνίος 2,50	Τριμηνίος . . . . . 3,—	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ		Ἄδης Ἐδριπίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βασιλικόν
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		Ἐν Ἀθήναις, 27 Αὐγούστου 1916		Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 39
Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος				

Θέλετε νὰ περάσετε θανάσια τὸ καλοκαίρι σας;.. Θέλετε νὰ μὴν ἀσθανθῆτε οὔτε τὴν ζέσην τῆς πόλεως, οὔτε τὴν μοναξιάν τῆς ἐσοχῆς, οὔτε τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διακοπῶν;

Προμηθευθῆτε ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," & "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,"

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν φυλλάδιον.—Εἶνε τὰ ὠραιότερα, τὰ διασκεδαστικώτερα καὶ τὰ μορφωτικώτερα ἀναγνώσματα τῆς νεολαίας. Προμηθευθῆτε!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀυγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ὀκτωβρίου

482. Λεξιγράφος

Τὸ πρῶτον, φέρε μου, εἶσαι σὺ. Συμπλεκτικὸς, κοινός, τὸ δεύτερόν μου. Γυναικία τῆλο τῆς Γραφῆς; Καὶ Ἰταλικὸ νησι; τὸ σύνολόν μου.

483. Διπλοῦς Στοιχειόγραφος

Ἄν ὡς ἔγω μὲ ἀφίση; Εἰς τὸ χῶμα θὰ μὲ χῶσης; Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃ; Μίαν νῆσον θὰ δηλώσης. Καὶ αὐτῆς τῆς νήσου πάλιν Τὸ κεφάλι ἐάν κόψῃς; Εἰς μέγανον, λῦτα, ὄγκον Τοῦ πλανήτου θὰ προσκόψῃς.

484. Μεταγραμματισμός

Βγάλε κίκα, βγάλε θῆ Κεὶ χωρὶς κανεὶ; νὰ νόισῃ, Τὸ πουλὶ θενά χαθῆ. Καὶ νησι θὰ ξεφυρῶσῃ.

485. Τρίγωνον

Ἰσομήκῃ ἐπιαιθετικόν. Τρεῖς Ρωμαϊκοὺ ἀρχόντος. Κοινότατον ἐπιθετον. Χρονικὴ διαίρεσις. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. Ἀντινομία. Σύμφωνον.

486. Αντιστραμμένη Πυραμὶς

Ἀρχαῖος μαθηματικός. Κόβει; κελιά. Διοικητικὴ διαίρεσις. Χρονικὴ διαίρεσις. Σύμφωνον.

487. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ Εἰκόνος

Μαρίκα, ποῦ εἶνε ἡ Νίτσα καὶ ἡ Κατίνα; Στὸν κῆπο, μαμμά, πίνουν τὸ τσάι τους. Πές τους νὰ ἔλθουν νὰ πάρουν καὶ δού-τημα. Τί βούτημα, μαμμά; Μὰ τί, τὸν κορμὸ μου κάνεις; Ἐστῆλη ὑπὸ Μαστίχας Ἐδῶν Σβορόνων

488—492. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς Γράμματος ἐκείνη; τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

μέρος, Κόβος, κῆμα, πόρος, πῆρα.

493. Διπλὴ Ἀεροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ μὲν ἀρχικά των νάποτελοῦν Βασίλισσα, τὰ δὲ δευτέρω γράμματα γίγαντα τῆς Π. Διαθήκης:

Κακός, ποιικιλία, ψεῦδος, νῆσος, ἀνίαιος, θνητός.

494. Φωνηεντόλιπον

φι-πὼν, λῶν, κῶν, σὼν. Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Κυανολεύκου

495. Γρίφος

Μάτι 80ε 80ε 80ε 80ε :: Π 1 Π 1 Π 1 Π 1

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 22 φύλλου

265. Ἰσπνίχι (εἰς, Πάν, Ἰχ.)—266. Πη-γῆ-πληγῆ.—267. Κῆρος-Θάρος.—268. Ἐλπίς-λεπίς.

269. Π 270.—272. Συμ-βούλευς μὴ τὰ ἤδι-στα, ἀλλὰ τὰ βέλ-τιστα. 2. Θυ,σκε ὑπὲρ πατρίδος. 3. Ἐξείς πόνος ἐγγρα-φῆς.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξω-τερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστος. (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδτος δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδτος 3,50, χρυσ. 6,50, διὰ τὸ ἔξωτερ. 4.— 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλευθερὸς ταχ. τελών: Ἄδτος δρ. 7—Χρυσόδτος δρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδτος δρ. 8—Χρυσόδτος δρ. 10.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—153]

Ζητῶ Καταστατικὰ Συλλόγων Διεύθυνσις: Γ. Γ. Α. Poste - Restante, Ἡράκλειον Κρήτης. Ἔγμος τῆς Ἐλευθερίας.

[15'—154]

Στὴν ἀγαπημένη μου Δορκαίᾷ ἔρχομαι χροῖα πολλὰ γιὰ τὴ γιορτὴ τῶν γενεθλίων τῆς 19)8)1916. Μελαγχολία.

[15'—155]

Ἐπιθυμῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ παλῆς μου συμμαθήτριες ἀπὸ Κέρκυρα, Ἀμαλιάδα, Πύργο, Ἀργαστοῖ. Διεύθυνσις: Ναυσικάη Ν. Μουσούρη, Ἰθάκη.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὧν αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων, ἐλήφθησαν ἀπὸ 10—16 Αὐγούστου.

ΑΘΗΝΩΝ: Π. Χ. Μεϊτάνης, Ε. Γ. Καρδαράς, Π. Ε. Μυλωνάς, Κ. Π. Λάβρος, Φιλελεύθερο Προσφυγία, Ι. Κ. Ἰωαννίδης, Γ. Ἀργυρόπουλος, Γερμανόπουλος, Χ. Μπούμαν, Ε. Χάρμαν, Γ. Ὀλσεν, Ρ. Βαρτηλόγος, Α. Φρίντεμαν, Χ. Βάνεβ, Β. Χέρμαν, Φρειδερίκος Αὐγουστός, Ι. Α. Δάσος, Σ. Α. Δάσιος, Α. Ε. Μανωλαίτης, Ι. Γ. Χονδρογιάννης, Α. Α. Δημητράκουλος, Π. Ι. Μήλιος, Α. Σλίτ, Α. Χόφμαν, Ρ. Χριστιάνσον, Α. Ν. Λευθῆ, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Κεκομημένος Θεσσαρός, Θ. Ι. Ρουσόπουλος, Α. Α. Τσιότης, Μ. Σ. Κασακίτης, Ε. Σ. Θεοφιλάκης, Μαρία Α. Μόσχου, Ν. Γ. Πόθος, Π. Α. Ρωμανοῦλης, Π. Σ. Χατζημανθρέου, Ἰωάννα Θ. Μάτσα.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Φ. Ι. Κατῆς, Ε. Α. Κομηλιάτος, Γ. Α. Καρβαδίας.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Χρυσὴ Καρδιά.

ΑΡΓΟΥΣ: Α. Σ. Γεωργακόπουλος.

ΒΟΛΟΥ: Χρ. Ζήτης.

ΔΕΛΦΩΝ: Ἀγγελικὴ Κ. Μινωλίδου, Α. Κ. Μανωλίδης.

ΔΙΑΒΟΛΙΤΣΙΟΥ: Γ. Κ. Μαρκόπουλος, Α. Α. Μαρκόπουλος.

ΙΘΑΚΗΣ: Γ. Α. Φερρεντίνος, Μαρίκα Α. Φερρεντίνου, Ἀνδριάντα Α. Γράτσου, Καλλιόπη Α. Φερρεντίνου, Θ. Τ. Μορφέςης, Θ. Λορένδος.

ΙΖΑΝΝΙΝΩΝ: Λουίζα Κορίνα.

ΚΑΛΑΜΡΑΣ: Τσεφάνης, Ν. Δ. Καράμπελας, ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δημήτρα Ι. Σουρέφ, Χ. Ι. Σουρέφ, Σ. Ν. Γιαννουδης, Κ. Α. Μαρτίνης, Ἄλφ. Σ. Δόσης, Π. Α. Γκέρ, Α. Γ. Δεσούλας, Λιζέτα Γ. Δεσούλας, Φιλότακτες.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Πάπη Γ. Καλλιέρη.

ΚΥΜΗΣ: Καλλιόπη Παπαϊωάννου.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Π. Α. Νίνης, Α. Ι. Γεννηματῆς, Μαργαρίτ Γ. Ἐθνευκίου, Χρυσούλα Γεννηματῆ, Ι. Κ. Τζαβελάνος, Κ. Π. Τζαβελάνος, Ἐρμηνία Ι. Ἀνακλιώτου, Αἰκ. Α. Γρίνη, Α. Λιβεράτος, Α. Π. Θεοδόσης.

ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ: Α. Κ. Αιμιλιανίδης.

ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ: Σ. Γ. Λιβεράτος.

ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Π. Τριμνένης, Χ. Λαμπῆς, Σ. Ι. Γεωργιάδης.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Μ. Γ. Κοτοπούλης.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ε. Κ. Ζαρκωκίτας.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Α. Σακελλαρόπουλος, Π. Θ. Τσαπακούδας, Ν. Μαλαγαδῆς, Ι. Κ. Καρανιδῆς, Σ. Β. Βαλαμίδης, Ι. Θ. Γιαννουδης, Ν. Α. Ἀντανασιάδης, Φαρσῆ, Μαργαρίτ Γ. Κωνσταντῆ, Ἐλένη Α. Σακελλαροπούλου, Στ. Α. Στυλιανίδης, Κυριακὴ Ι. Χατζάκη, Γ. Σ. Τσαρῆς, Γ. Ε. Παπᾶς, Στ. Π. Παπᾶς.

ΠΥΡΓΟΥ: Γεω. Α. Ρομποτής, Σταματοπούλος, Γ. Ἀναστοπούλου.

ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Ἐλ. Ἐμ. Μιχελιδίου, Χαρ. Βεργάδος, Γ. Μ. Βαλασῆς, Μ. Β. Σούγιος.

ΣΥΡΟΥ: Μαρία Ι. Θεοδορακοπούλου, Ν. Παναγιωτόπουλος, Ν. Ε. Δάσος, Ἀθηνά Σ. Ἀλεξάνδρου, Κ. Σ. Ραΐσης, Ζωὴ Ἐλ. Παύλου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀκτῆ, Παρθένος τῶν Δασῶν.

ΦΑΛΗΡΟΥ: Κ. Α. Ἀντωνιάδης.

ΧΑΛΔΑΝΑΡΙΟΥ: Ν. Α. Μελισσηνός, Ι. Ν. Μαρκόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Α. Ν. Ἀγγέλου.

ΧΙΟΥ: Φιλοῖνα Ν. Δάλλα, Καλλιόπη Σ. Κατακουνηοῦ, Λεάνδρος Ν. Δάλλας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλον τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθήσαν οἱ ἐξῆς πέντε: ΜΑΡΙΑ Α. ΜΟΣΧΟΥ ἐν Ἀθήναις, ΕΠ. Α. ΚΟΜΗΛΑΪΟΣ ἐν Ἀργονίῳ, ΑΝΔΡΙΑΝΑ Α. ΓΡΑΤΣΟΥ ἐν Ἰθάκῃ, ΠΑΝΟΣ ΤΡΙΚΕΝΕΣ ἐν Μεσολογγίῳ, ΑΘΗΝΑ Σ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ἐν Σύρῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

—Με ποιόν;

—Με τοὺς μαύρους τοῦ κυρίου Ἄλ-βαράδο.

Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἐπίστευε τώρα ταῦτά του· καὶ ἡ Κολέττα ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ διηγηθῆ μετὰ τὴν σειρά δλα ὅσα συνέβησαν, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἔλαβε τὸ γράμμα τοῦ στῆ φαζέντα. Ἡ διήγησις αὐτὴ ἐφαίνετο εἰς τὸν μικρὸ φυλακισμένο τόσο φανταστικὴ, τόσο παρά-ξενη, τόσο ἀπίστευτη, ὥστε κάθε τόσο τσιμποῦσε τὸ χέρι τοῦ ἢ ἀγγίξε τὴν Κολέττα, γιὰ νὰ βεβαιωνεὶται ὅτι ἦταν ἐξυπνος. Ἐπιτέλους ἐπέστειθη δὲ αὐτὰ δὲν ἦταν ὄνειρος καὶ ὅτι πραγματι-κῶς εἶχε μπροστά του τὴν Κολέττα, τὴν ἰδίαν ὀλοζώντανη. Καὶ τότε τὸν ἐπίασε μιὰ χαρὰ ἀπερίγραπτη.

—Ὡστε μπορῶ νὰ βγῶ τῶρ ἀπὸ δω ἰ ἐρώναξ; δὲν θὰ καταντήσω ὀλασδιόλου

«Καλῶς τον!.. Χίτρω πολὺ ποῦ σὲ ξαναδέπω...» (Σελ. 310, στ. α')

τρελλός... δὲν θὰ πεθάνω μέσα στοὺς τέσσερους τοίχους τῆς φρικτῆς αὐτῆς φυλακῆς!..

—Ὅχι βέβαια! ἀποκρίθηκε ἡ Κο-λέττα. Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῆς, ἔλα μαζί μου· θὰ ἰδῆς ὅτι εἶσαι ἐλεύθερος.

Ἐσὶ!.. ἐσὶ ἐδῶ!.. Ἀδύνατο! (Σελ. 303, στ. 6')

Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναποῦν. Σηκώθηκε ἀμέσως ὀρ-θιος καὶ ρώτησε τὴν μικρὴν τοῦ φίλη:

—Καὶ ποῦ θὰ μὲ πᾶς;

—Στὸν κ. διεθυντῆ.

Ὁ φυλακισμένος ἀνατρίχιασε καὶ ὀπισθοχώρησε.

—ὦ, ἔκαμα, θὰ μὲ στείλῃ στὸ ν τ ο ῦ ς!

—Μὴ φοβάσαι! ἀποκρίθηκε ἡ Κο-λέττα, ἐνῶ τὸν ἔπιανε ἀπὸ τὸ χέρι· ὀ μπαμπᾶς μὲ τοὺς μαύρους τοῦ εἶν' ἐδῶ, θὰ ἰδῆς!

Βγήκαν ἀπὸ τὸ κελλί. Ὁ Ἐρρίκος ἐδοκίμασε ἕνα πολὺ ἠδονικὸ συναίσθημα, βλέπων τὴν τρομερὴ ἐκείνη πόρτα, τὴ γεμάτη σῦρτες καὶ κλειδαριές, νανόι-γεται μπροστά του μ' ἕνα σπρώξιμο. Περπατοῦσε μόνος καὶ ἐλεύθερος στὸ διάδρομο. Καὶ ἡ θεὰ τῶν μαύρων, ποῦ φύλαγαν ἀπέξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ κ. διεθυντοῦ, τὸν καθήσυχασε εἰς τὴν ἐντέλεια.

Ὅταν τὰ παιδιὰ μπῆκαν ε' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο, ὀ Βραζιλιανὸς μπαμπᾶς τῆς Κολέττας ἀποτελείωνε τὸ κάπνισμα

του πούρου του, κυττάζων ευχαριστη- μένος ένα τραπέζι, που οι ύπνρηται του είχαν στήσει εκεί στη μέση και το έφέρ- τωσαν τώρα με διάφορα φαγιά, όρεκτι- κώτατα.

Γύρισε γελαστός προς τον μικρό ήθο- ποίο και τείνων τη χερούκλα του, με τη μεγαλύτερη ήρεμία, του είπε:

— Καλώς τον!... Χαίρω πολύ που σε ξαναβλέπω. Πώς τα πέρασες λοιπόν, από τον καιρό που χωριστήκαμε στη «Γαλλία»;

— Ο Έρρικος άρπαξε εκείνο το χέρι, το έσφιξε δυνατά και το έτράνταξε, για να δείξη όλη του την ευγνωμοσύνη, ενώ με μεγάλη συγκίνηση έτραύλισε:

— Αχ, κρίμι!... τί καλός που είσθε!...

Πώς να σας ευχαριστήσω... για ό,τι έκάματε για μένα!... Η Κολέττα μου τ'ά είπε όλα... Θα σας είμαι εύγνώμων ζ' όλη μου τη ζωή!

— Περιττό, περι- ττό, τον έκοψε φαι- δρά ο Άλβαράδο. Δεν έκαμα δα και τίποτε σπουδαίο. Εί- δες όμως πόσο δίκιο είχα, όταν σου έλε- γα στη «Γαλλία», να έλθης μαζί μας στη φαζέντα; Ένα παιδί, στην ηλικία σου, δεν μπορεί να πετά μονάχο του, με τα δικά του φτε- ρά. Είχα δίκιο ή όχι;

— Ναι, βέβαια, αποκρίθηκε ο Έρ- ρίκος, άλλ' αν τα ξέρατε όλα, αν ξέ- ρατε το μυστικό μου, αν ξέρατε γιατί ήλθα στη Βραζιλία, θα έννοούσατε ότι δεν μπορούσα...

— Καλά, τον έκοψε πάλι ο κτημα- τίας, αυτά θα μου τα πής ύστερα. Για την ώρα, θα φάμε... Γιατί τίποτα δεν κάνει τόση πείνα, όσο η άλωση ενός κταστήματος εξ έφόδου. Άλη- θεια, αγαπητέ μου γιατρέ;

— Δεν έπεδόθηκα ποτέ σε τέτοιου είδους σπόρτ, ώστε να μπορώ ναπο- φανθώ! αποκρίθηκε ο κ. Περέζ.

Κ' έτοιμάσθηκε ναποσπύρθη' αλλά ο Άλβαράδο τον έκράτησε.

— Όχι, όχι, είπε, έννοούμε να μ'ς περιποιηθήτε, αφού είμαστε στο σπίτι σας. Τί λές και σύ, μικρέ;

Ο Έρρικος, μπροστά στο δήμιό του, έκαμε κίνημα τρόμου και άποτροπιασμού. Άλλά ο κ. Περέζ, με γαλήνη, του είπε:

— Έρρικέ Δαλλινύ, οι φίλοι σου μου έφεραν πληροφορίες που με πείθουν, ότι έγινε κάποιος λάθος εις βάρος σου

και ότι δεν είσαι τρελλός. Σε παρα- καλώ λοιπόν να συγχωρήσης τήν... θε ρ α π ε ί α, που ύποχρεώθηκα να σου έπιβάλω και να πιστεύσης, ότι χαιρώ πολύ που σε βλέπω ελεύθερο.

— Πολύ καλά! έφώναξε ο Άλβα- ράδο. Σ'ας συγχωρεί. Και τώρα στο τρα- πέζι. Άγαπητέ μου γιατρέ, δεξιά μου. Τα παιδιά άντικρύ.

Έκάθησαν έτσι και το παράξενο γεύμα άρχισε. Έννοείται βέβαια, ότι στην αρχή ή συνομιλία δεν ήταν πολύ εύκολη. Γρήγορα όμως ή Κολέττα ξα- ναβρήκε όλη της τη χαρά και την ζωη- ρότητα, αφού μάλιστα έκάθητο δίπλα στον μικρό της φίλο Έρρικό.

Και ο Άλβαράδο επίσης ήταν ραι- δρότατος. Έφαγε και ήπιε «ένα περι- δρομο», προσέχων μόνο να μην βάζη στο στόμα του τίποτε, πριν ιδη τον Πε- ρέζ να το δοκιμάζη. Και ο ύποχρεω-

έπεσε με τα μούτρα στο τραπέζι και άποκοιμήθηκε.

Με προσοχή και τρυφερότητα παρα- μάνας, ο κτηματίας σήκωσε στην άγ- καλιά του το χαριτωμένο κοριτσάκι και το έξάπλωσε ζ' ένα καναπέ. Έπειτα είπε στον Περέζ:

— Άγαπητέ μου γιατρέ, και σείς θα είσθε κουρασμένος. Πηγαίνετε στο κρεβάτι σας και μη τ'ας νοιάζη για μ'ας. Οι άραπάδες μου άγρυπνούν και μ'ας φυλάνε. Έγώ θα μιλήσω λίγο με το παιδί.

Η συμβουλή αυτή ήταν συγχρόνως και διαταγή. Ο Περέζ λοιπόν ύπο- χρεώθηκε να ύπακούση, και άποσύρ- θηκε στην κάμαρά του, συνοδευόμενος από δύο μαύρους, που έβαλε ο Άλ- βαράδο να τον φυλάγουν.

* * * «Αμα έμεινε μόνος με τον Έρρικό, ο Βραζιλιανός έγέ- μισε τα δυό ποτή- ρια τους με συμ- πάνια και του είπε με άγαθότητα:

— Και τώρα, μι- κρέ μου φίλε, πρέ- πει να μου διηγηθής όλη σου την ιστορία, γιατί, έννοεις, δεν θα μου ήταν καθό- λου εύχάριστο να σε βγάλω σήμερα απ' αυτή τη σφηκοφω- λιά, για να ξανα- πιασθής αύριο. Λέγε μου λοιπόν, τί ήλθες να κάμης εδώ;

Η Έρρικος, φυ- σικά, δεν έδίστασε να έμπιστευθ' στον λαμπρόν αυτόν άν- θρωπο, που τον έσωσε. Και ήταν τόσο εύθυγής που μπορούσε επιτέλους να μιλήση σε κάποιον ελεύθερο, νανοιξη την καρδιά του και να του φανερώση το μυστικό που τον έπνιγε!

Έτσι διη- γήθηκε στον κτηματία λεπτομερώς την μυστηριώδη εκείνη κλοπή της Πιστω- τικής Τραπέζης, που έγινε ή αίτια να καταδικασθ' ο άθώος πατέρας του και ή πηγή όλων του τ'ω δυστυχημάτων. «Υστερα όμως από τα συμβάντα της Όστάνδης, που κι' αυτά επίσης τα έξι- στόρησε στον Άλβαράδο, ο Έρρικος ήταν βέβαιος, ότι ο μόνος ένοχος της κλοπής ήταν ο γαμπρός του Άγκλας. Άκούλούθησε λοιπόν τον άνθρωπον αυτόν ως την Βραζιλία, για να προ- σπαθήση να λάβη την άπόδειξη των έγκλημάτων του και να επιτύχη την άποκατάστασι του πατέρα του.

Ο σενιόρ Άλβαράδο άκουσε με την μεγαλειότερη προσοχή την διήγησι του

παιδιού, που πρέπει να βάσταζε πολλές ώρες, γιατί όταν έτελείωσε, ο ανατέλ- λων ήλιος φωτοπλημμυρούσε το γραφείο του κ. Διευθυντού της Λευκής Οίλιας. Και τώρα ο μικρός Σομώ περίμενε με αγωνία την γνώμη του Βραζιλιανού κι' άνησυχούσε πολύ που τον έβλεπε να σιωπά, ξαπλωμένος πάντα στην πολυ- θρόνα του, με τα μάτια κλειστά. Μη- πως τον πήρε ο ύπνος;...

Καθόλου! Ο Άλβαράδο δεν είχε άποκοιμηθ'. Άπεναντίας, ή ιστορία του Έρρικού είχε κινήση σε μεγάλο βαθμό το ένδιαφέρον του, αφού μάλιστα ή δράστης τόσων έγκλημάτων ήταν άδελφός της αγαπημένης του Κολέττας, που έξακολουούσε, άνύπαπτη κ' εύτυχι- σμένη, να κοιμάται. εκεί στον καναπέ...

Αυτός λοιπόν ο κλέπτης, αυτός ο δο- λοφόνος είχε το δικαίωμα, αν γύριζε μιά μέρα στη Γαλλία, να του την πάρη; να τον έμποδίση να την υιοθετήση, όπως το έπιθυμούσε;... Όχι, άδύνατο!... Όστε το προσωπικό του συμφέρον εύρίσκετο σύμφωνο με το φυσικό του αίσθημα της δικαιοσύνης. Και γι' αυτό, όταν ο μι- κρός έτόλμησε επί τέλους να τον ρωτήση:

— Μπορώ, κύριε, να στηριχθώ στη βοήθειά σας;... Πητέ μου, σ'ας παρα- καλώ!

Ο καλός άνθρωπος άρπαξε το χέρι του παιδιού, του το έτράνταξε και του είπε:

— Ναι! μπορείς να στηριχθής σε μένα, και γερά μάλιστα!

Ο Έρρικος έπνιξε κραυγή χαράς... Δεν θάταν λοιπόν μόνος, για ν' άγω- νισθ' εναντίον του τρομερού γαμπρού του. Στο έξής θα είχαν ένα στήριγμα, ένα βοηθό: Τον δυνατόν αυτόν άνθρωπο, που μπροστά του χαμηλώναν όλοι οι τοίχοι κι' άνοιγαν όλες ή πόρτες!

— Σ'ας παρακαλώ, κύριε, του είπε, συμβουλευτέ με, οδηγητέ με! Βλέπω τώρα, ότι είμαι πολύ μικρός, για να τα καταφέρω μονάχος μου. Πητέ μου, τί πρέπει να κάμω;

Ο κτηματίας τον ένύτταξε στα μάτια.

— Τί πρέπει να κάμης, μικρέ μου φίλε; αποκρίθηκε. Μ' αυτό ίσα-ίσα συλλογίζομαι κ' έγώ. Δεν ξέρω άκόμη!

* * * Ο Έρρικος άπόρησε μ' αυτή την άπάντησι.

— Πώς; έκαμε, δεν ξέρετε σείς, που είσθε τόσο δυνατός; Άδύνατο!

— Όχι, σου λέγω, έπέμεινε ο κτη- ματίας, δεν ξέρω τί πρέπει να κάμης. Αυτός ο κακούργος, αυτός ο Άγκλας, είνε πολύ επικίνδυνος κατεργάρης και ο πόλεμος εναντίον του θα είνε δύσκολος.

— Ναι, υπέλαβε ο Έρρικος, με ή δικαιοσύνη πρέπει να θριαμβεύση! (Έπειτα συνέχεται) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΛΚΙΔΑ

Του Εύρείπου. Φοράια Νεράϊδα, άγνή Χαλ- κίδα, Που τόσες όμορφιές σε τριγυρίζουν, Που όλα σου: άγέρας, λούλουδα μυρίζουν Άρωμα θείο, ό λατρευτή Πατρίδα!

Που τον Ήλιο στα σπλάγχα σου πρωτοείδα Κι' άπ' της άκρογαλιές που σε στολίζουν Και τόση χάρη ούράνια σου χαρίζουν, Της θάλασσας πρωτόειδα μιά λουρίδα!

Που στής έρμιές σου ξαπλωμένος χάμου, Είτε στη θάλασσά σου με τη βάρκα Τα πρώτα όνειροπόλησα όνειρά μου,

Που άλλα σβύσαν κι' άλλα μ' όστά και σάφρα Ζωοτάνευαν και μέκαναν ν' άνέβω Ψηλότερα.— ό Πατρίδα, σε λατρεύω!...

ΙΩΑΝ. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚΚΛΟΓΗ ΣΤΑΔΙΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΥΧΝΑ ή «Διάπλασις» μου δείχνει γράμματα φίλων της, που ζητούν τη

συμβουλή της στο δύσκολο πραγματικώς πρόβλημα της έκλογής σταδίου: Τί με συμβουλεύεις να γίνω καλύτερα, Διάπλασις μου; γιατρός ή δικηγόρος; μηχανικός ή αξιωματικός; έμπορος ή ζωγράφος; φιλόλογος ή μαθηματικός; χημικός ή αστρονόμος; Και ούτω καθ- εξής. Φυσικά, της περισσότερες φορές, ή Διάπλασις δυσκολεύεται ναπάντηση. Γιατί δεν έχει τα στοιχεία εκείνα, που θα της χρειάζονταν. Μπορεί να ξέρη, παραδείγματος χάρι, αν ένας φίλος της, που τον γνωρίζει μόνον από τα γράμματά του, έχει περισσότερη κλίσι γι' αυτή την έπιστήμη παρά για κείνη; Μπορεί να ξέρη της οικονομικής και της άλλες συνθήκας, που έπιβάλλουν ζ' ένα ώρισμένο παιδί να εκλέξη αυτό το επάγγελμα και όχι έκείνο; Γι' αυτό συνήθως ή Διάπλασις συμβουλεύει τους φίλους της να συμμορφώνονται με την έπιθυμία των γονέων τους. Γιατί αυτοί, φυσικά, είνε σε θέσι να ξέρουν καλλί- τερ' από κάθε άλλον και της συνθήκας της ζωής και της κλίσεως των παιδιών τους. Είνε οι νοικοκύρηδες, και καθώς λέγει ή παροιμία, «όσα ξέρει ο νοικο- κύρης, δεν τα ξέρει όλος ο κόσμος».

Και όμως, καμμιά φορά, κ' οι γονείς κάνουν λάθος: Προτρέπουν τα παιδιά τους σ' ένα επάγγελμα που δεν είνε γι' αυτά, ή τα έμποδίζουν από ένα άλλο, που θα ήταν ή εύτυχία τους και ή δόξα τους. Το λάθος αυτό γίνεται προπάν- των, όταν ύπάρχη κάποια κλίσι για ένα από τα λεγόμενα «ελευθέρια επαγ- γέλματα». Όταν έξαφρα το παιδί θέλη

να γίνη ζωγράφος, γλύπτης, μουσικός, ποιητής, συγγραφέας, δημοσιογράφος, ήθοποιός και πάει λέωντας. Οι γονείς τότε, πρακτικοί άνθρωποι, το συμβου- λεύουν κ' επιμένουν να γίνη, παραδείγ- ματος χάρι, έμπορος. Και ξέρετε τί μεγάλη, τί άπέραντη διαφορά είνε από τον έμπορο ως τον καλλιτέχνη;... Άλή- θεια, έδώ είνε όλη ή δυσκολία. Έπι- τέλους, όταν ένα παιδί σε ρωτά: τί να γίνω; γιατρός ή δικηγόρος; χημικός ή αστρονόμος; έμπορος ή τραπεζίτικός; τηλεγραφητής ή παραγγελιοδόχος; Μπορείς να του άπαντήσης: Γίνου ό,τι θέλης, ό,τι σου άρέση. Η διαφορά ανά- μεσα σ' αυτά είνε σχετικώς μικρά. Ένα παιδί που έχει κλίσι για την αστρονο- μία, εύκολα θα γίνονταν και χημικός. Ούτε είνε σπουδαίο λάθος αν γίνη έμπο- ρος ένας που μπορούσε να γίνη και Τραπεζίτης. Ναι, αλλά όταν σ' έρωτά: Ήθοποιός με μέλλον Κοκλέν, ή γρα- φεύς του ύπουργείου με μέλλον Τμημα- τάρχου; Τί να του άπαντήσης; Έδώ ή διαφορά είνε όση από τον ουρανό στη γη.

«Όρίστε, γίνου ήθοποιός. Κ' ένας μέτριος ήθοποιός κερδίζει όσα ένας τμηματάρχης. Και γρηγορώτερα μάλι- στα.» Κι' αν το παιδί δεν έχει πραγ- ματική κλίσι για το θέατρο; αν δεν έχει την ικανότητα να γίνη ούτε μέτριος ήθοποιός; Καταστρέφεται ή όχι; Πές του λοιπόν: «Όρίστε γίνου Τμηματάρ- χης. Καλλίτερα στα σίγουρα.» Άλλά είνε σίγουρα πραγματικώς; Μπορεί ποτέ να γίνη υπάλληλος, έμπορος, στρα- τιωτικός, μηχανικός, ένας γεννημένος καλλιτέχνης; Θα είνε δυστυχισμένος! Στο τέλος μπορεί να τα πετάξη όλα και άκολουθήση την κλίσι του, όταν θα είνε πλέον άργά. Και να μην κάμη τίποτε και σαν καλλιτέχνης, όπως δεν έκαμε σαν έμπορος.

Γι' αυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή, μεγάλη σκέψις, όταν το παιδί πρόκειται να διαλέξη ανάμεσα ζ' ένα επάγγελμα ελευθέριο και σ' ένα στάδιο κοινό. Ούτε μπορεί κανείς να δώση λύσι σε τέτοιο ζήτημα από μακριά. Πρέπει να γνωρίζη καλά το παιδί και να είνε σε θέσι να κρίνη, αν ή ικανότης του στο να ζωγρα- φίζη, να γράφη, να τραγουδάη, να συν- θέτη ή να έντελξη μουσική κτλ. είνε άρκετη για να την κάμη επάγγελμα. Μόνον ίσως οι δασκάλοι στα διά- φορα αυτά καλλιτεχνικά μαθήματα, — γιατί κάθε παιδί, από το σχολείο άκόμη, μαθαίνει και λίγη μουσική, και λίγη άπαγγελία, και λίγη ζωγραφική κτλ. — μπορούν να φωτίσουν και να συμβου- λεύσουν τους γονείς. Έμεις οι άλλοι, από μακριά, δεν μπορούμε να δίνωμε παρά συμβουλές γενικές. Άλλ' αυτές δεν έχουν και τόση χρησιμότητα.

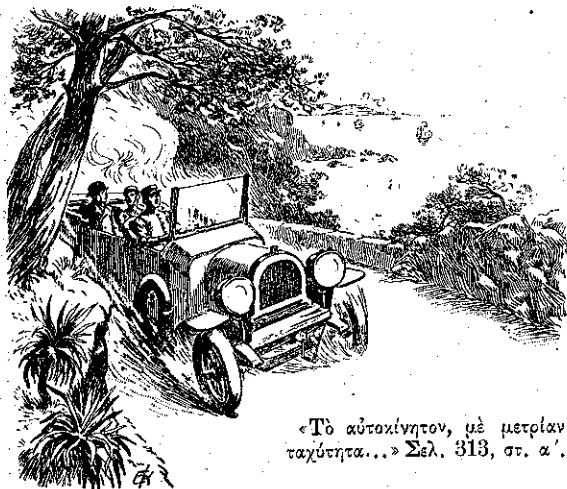
Σας άσπάζομαι ΦΑΙΛΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Μ. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια).

Ακούσας τέτοια πράγμα, ο Τώνης δεν ήμπορεσε να συγκρατήσει κραυγήν άγανακτικής. 'Αλλ' ο γέρον 'Ιβάν, ο

«Το αυτοκίνητον, με μετρίαν ταχύτητα...» Σελ. 313, στ. α'.)

οποιός δεν είχε τελειώσει την διήγησίν του, την εξηκολούθησε και ούτως ο μικρός μας φίλος έμαθε και το έλαττήριον του μυσσαρού εκείνου εγκλήματος:

Ο πρίγκιψ Βόρις, διαπρεπής μηχανικός, είχε φωραθή, πρό τριών ετών, εις μίαν λέσχην της Μόσχας, κλέπτων εις τα χαρτιά. Έκδιωχθείς άμέσως από παντού, όπως του ήξιζε, κατέφυγεν εις τον πύργον των 'Ιβανώφ, όπου ο αδελφός του Σέργιος προσεπάθησε να τον κάμη να έννοήση την άτιμίαν της διαγωγής του και το αίσχος, το όποϊον εξ αιτίας του θα έδάρυεν όλην την οικογένειαν. Ζωηρά σινηή διεδραματίσθη μεταξύ των δύο αδελφών, μετά την όποιαν ο Βόρις, αφρίζων από θυμόν, εγκατέλειψε τον πύργον και ώρκισθη να εκδικηθῆ, κατά τον σκληρότερον τρόπον, τον Σέργιον.

Επί δύο έτη δεν ήκούσθη τίποτε περί αυτού, και ο πρίγκιψ Σέργιος ήρχισε να ελπίζει, ότι παρητήθη των εκδικητικών του σκοπών κ' εξηφανίσθη διά παντός' όταν μίαν ήμέραν, επήλθεν ως κεραυνός ή άρπαγή της Ναδίας, — εγκλημα, το όποϊον κανείς εις την άρχήν, ως είπαμεν, δεν έσκέφθη ν' άποδώση εις τον κακόν αδελφόν.

Δυστυχώς, ο δράστης άπεδείχθη ότι ήτον αυτός. Ο πρίγκιψ Βόρις είχε κρατήσει τον λόγον του κ' εξεδίκειτο πραγματικώς κατά τον σκληρότερον τρόπον.

Ο άθλιος! έλεγε κάθε τόσον ο Τώνης, ακούων την φοβεράν, την άπίστευτον αυτήν ιστορίαν.

—Ναι, μικρέ μου Τώνη, άθλιος, είπεν εις το τέλος ο 'Ιβάν. Και συλλο-

γίσου, ότι ο πρίγκιψ Βόρις δεν ήτον ο πρώτος τυχών. Μηχανικός φημιμένος, πού από ειλασιπέντε ετών νέος, είχε κάμη ένα σωρό θαυμαστάς εφευρέσεις. Δυστυχώς, το παιγνίδι τον κατέστρεψε.

Ο Τώνης δεν ήμπορούσεν άκόμη να πιστεύση το τερατώδες εγκλημα αυτού του αδελφού. Έξαφνα εφώναξε:

—Και πώς είνε ο πρίγκιψ Βόρις; Πήτέ μου, σάς παρακαλώ, τα χαρακτηριστικά του.

Ο επιστάτης του τον περιέγραψε λεπτομερώς.

—Αυτός είνε! εφώναξε πάλιν ο Τώνης μετά την περιγραφήν. Αυτός!

—Ποιός αυτός;

—Ο κύριος με το αυτοκίνητο και με το γι'ώ τ. Ο άνθρωπος με τον σκούρο μανδύα! Είμαι βέβαιος τώρα, και από την περιγραφή σας και από τους τρόπους του. Να τον ακούγατε πώς εφοβέρισε τον πατέρα μου! Ναι, είνε

αυτός ο πρίγκιψ Βόρις, πού ήλθε ο ίδιος να ξεφορτωθῆ τή μικρή Μιμόζα, δηλαδή τή Ναδία, και να την παραδώση στους γονείς μου.

—Λές;.. αυτός ο ίδιος;

—Είμαι βέβαιος! Μετά το πρόγευμα, ο 'Ιβάν διέταξε τον Τώνην να υπάγη να ιδῆ αν ήτο έτοιμον το αυτοκίνητον, και άπεσύρθη εις το δωμάτιόν του, να έτοιμασθῆ διά το ταξείδι.

Ο Τώνης κατήλθεν άμέσως εις τον σταύλον, αλλά, προς μεγάλην του έκπληξιν, δεν ήυεν εκεί τον Μάρτιν, έμαθε δε από τους άλλους υπηρέτας, ότι ο σωφέρ ειχεν εξέλθη, από την στιγμήν πού τον εκάλεσεν ο επιστάτης.

Έν τούτοις δεν άργησε να επιστρέψῃ, είπε δε εις τον μικρόν γκρουμ ότι το αυτοκίνητον έχρειάζετο κάποιαν επισκευήν και διά τουτο δεν ήμπορούσαν να ξεκινήσουν πριν από την μίαν του άπογεύματος.

Ο μικρός μας φίλος έτρεξεν επάνω να ειδοποιήση τον 'Ιβάν, και πάλιν επέστρεψεν εις τον σταύλον, αλλά διά νάκούσῃ, αυτήν την φοράν, από το στόμα του Μαρτίου, ότι ή γλάβη του αυτο-

κινήτου ήτο μεγαλύτερα άφ' όσον υπέθεσεν εις την άρχήν, ότι είχε σπάση, και ο σωλήν της διοχετεύσεως της βενζίνας και ότι κατά συνέπειαν θα έχρειάζετο άκόμη μισή ώρα, διά να διορθωθούν όλα.

Τι να κάμουν; Έπρεπε να περιμένουν... Ο Τώνης άνυπομονούσεν, αλλά δεν ήμπορούσε να φαντασθῆ, ότι ή βραδυτής εκείνη ήτο σκόπιμος. Έπιτέλους, εις τας δύο μετά μεσημβρίαν, εις το αυτοκίνητον να εξέρχεται από το γκαράζ και να σταματᾷ εις την είσοδον της βίλλας.

—Κύριε 'Ιβάν! εφώναξε άμέσως κατεβήτε γρήγορα! το άμάξι είνε έτοιμο!

—Έδω είμαι! εφθασα! άπεκρίθη ο επιστάτης από μέσα.

Και προς μεγάλην του έκπληξιν, ο Τώνης εις να παρουσιάζεται ένας άνθρωπος φουτωκμένος σαν μπαλλόνι, εις τον όποϊον μετά δυσκολίας άνεγνώρισε τον γέροντα 'Ιβάν.

—Πώς εγίνατε έτσι; εφώναξε. Δεν είσθε άρρωστος, υποθέτω;

—Όχι, ήσυχασ, άπεκρίθη ο επιστάτης. Μόνον πού έπρεπε να πάρω τα μέτρα μου... Έ, όταν φεύγη κανείς για τέτοιο ταξείδι... Για καλό λοιπόν και για κακό, εφωδιάσθηκα κ' εγώ με λίγα όπλα.

—«Δίγα όπλα» τα λέτε αυτά; υπέλαβεν ο Τώνης γελών. Σεις έχετε επάνω σας όλόκληρο όπλοστάσι!

Πραγματικώς, ο γέρον 'Ιβάν ειχεν όπλισθῆ με όλα τα πιστόλια και με όλα τα ρεβόλβερ πού ήμπορεσε να εφθίσει το σπίτι. Όπως δήποτε, ή εξογκωσίς του δεν τον εμπόδιζε να περάση από την θυρίδα και μετ' ελίγας στιγμάς, το αυτοκίνητον, εις το όποϊον επιβάσθη και ο Τώνης, εξεκίνησε θορυβώδως, διευθυνόμενον προς την πόλιν.

Ο μικρός μας φίλος άκτινοβολούσεν από χαράν. Αφότου ήτο εις την υπηρεσίαν του πρίγκιπος, πολλάκις τῷ είχε δοθῆ ευκαιρία να υπάγη με το αυτοκίνητον, και του ήρεσε πολύ το συναίσθημα πού δοκιμάζει κανείς, όταν τρέχη με ταχύτητα πενήντα χιλιομέτρων την ώρα.

Αλλ' αυτήν την φοράν, ή ευχαρίστησις του Τώνη ήτο διπλή. Εκτός της

«Αυτό το τίποτα διήρκεσε σχεδόν τρία τέταρτα της ώρας...»

ΧΡΥΣΑΛΙΔΕΣ ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΑ

Ένα μεσημέρι ανέβαινα κάπου με το τραίμ, γεμάτο από κόσμο, —όπως συμβαίνει πάντοτε έτρεχε με ταχύτητα άκανόνιστη και όλη την ώρα έκανε στάσεις. Όπως όταν έρχονται τα κάρρα φορτωμένα από τα σφαγεία και με τους μεγάλους των βαλλισμούς, τρέμουν και αλληλοχτυπούνται τα σφαγμένα ζώα, έτσι επηγωνιούχοντο και οι επιβάται και γι' αυτό προσπαθούσαν να κρατηθούν σφιχτά. Μόνον ένα παιδί, με ρούχα όχι και τόσο καινούργια, αλλά με γυαλισμένα παπούτσια και κτενισμένα μαλλιά, — με μιά χωρίστρα μάλιστα βαθύτατα χαραγμένη, τόσο, πού άπεκάλυπτε το κρανίον, κ' έπροξενούσε την άποστροφήν, — την ιδιικήν μου τουλάχιστον, — μόνον αυτό δεν καταδέχεται να κρατηθῆ. Ένόμιζε ίσως πώς το προσέχουν και το θυμαζούν όλοι, και μάλιστα κάποιος κύριος κοντά του, παχύς, κάθιδρος, πού εγύριζε κ' εκυττούσε με μεγάλα άπλανή μάτια και άνέσυρε το ρολόι του άδιακόπως κ' εφογγύριζε τον ιδρωτά του. Σάς βεβαιώ όμως — κ' ήθελα να το βεβαιώσω κ' εκείνο, γιατί έταρασσόμουν να το βλέπω ν' άγωνίζεται να κρατηθῆ στα πόδια του, — ότι δεν έπρόσχε κανείς το κατόρθωμά του. Καθένας ειχε τας σκέψεις του και τας προσπαθείας του.

Έξαφνα, σ' ένα σταυροδρόμι, ενεφανίσθη ένα αυτοκίνητον, πού έτρεχε με όλην του την ταχύτητα, με μιά ταινία λευκή κονιορτού ή σύγκρουσις θα εγίνετο ασφαλώς, αν ο οδηγός δεν έπρόσθανε να σταματήσει μ' ένα τίναγμα δυνατό. Όπως ένα μεγάλο άμάξι πού έρχεται φορτωμένο βαρείες πέτρες από τα λατομεία, όταν χτυπήση άπάνω σε κανένα φράγμα, θα συγκλονισθούν αυτές και θαλληλοσυγκρουσθούν, — έτσι και οι επιβάται εκλονίσθησαν ο ένας κοντά στον άλλον' αλλά κανείς δεν έπαθε τίποτε. Μόνον το παιδί έχασε την ισορροπίαν, έγυρε μπροστά, έγυρε πιδ πολύ, έσκούντησε εκείνον τον κύριο, επάτησε το πόδι μιάς κυρίας και ξαπλώθηκε χάμω, 'στά πόδια ενός άλλου, πού τ' άρπαξε δυνατά για να κρατηθῆ. Έπηκολούθησε ταραχή και φωνές: «Όχι, πρότεξε, παιδί μου» εφώναξε ή κυρία' άλλη, πιδ εύσπλαχνική: «—Αχ, μήπως εκτύπησε;» «—Πού χτύπησε;» «—Το κακόμοιρο, θα χτύπησε καλά.» «Καλά να πάθῃ. Να προσέχουν.» «Τρελόπαιδα! Όλο τρέλλες και άνοησιές! Ένας άλλος πάλι χθές...» Το παιδί σηκώθηκε μόλις χαμογελοῦσε και το πρόσωπό του ήτανε κόκκινο σαν παππαρούνα.

«Ένας άνθρωπος φουτωκμένος σαν μπαλλόνι...» (Σελ. 312, στ. γ')

λου και ούτω το θέαμα των διαδοχικών, των αλληπαλλήλων εκείνων κολπίσκων της Μεσογείας, εις διά τον ταξείδιώτην άκόμη μεγαλοπρεπέστερον.

Ο Τώνης θα εξέβαλλε κάθε στιγμήν επιρωνήματα θαυμασμού, αν, όσον επλησίαζεν εις το χωρίον του, δεν άπερροφάτο από την σκέψιν της Ναδίας. Αλλά και ο 'Ιβάν δεν εθαύμαζε περισσότερο, διότι έσυλλογίζετο τώρα τους κινδύνους εκείνης της επιχειρήσεως, τους όποιους πριν δεν είχε συλλογισθῆ... Πώς, αλήθεια, ένας άνθρωπος ήσυχος, φρόνιμος και όχι πολύ γενναίος, σαν τον 'Ιβάν, άπεφάσισε, σχεδόν άσυλλόγιστα, να αναλάβῃ την τολμηράν αυτήν άποστολήν;

Ο γηραιός επιστάτης άπορούσε τώρα και ο ίδιος και, όταν εκλοσυλλογίζετο το πράγμα, μιά μεγάλη ανατριχίλα, αρχίζουσα από τας ρίζας των μαλλιών του και καταλήγουσα εις τας πέλματα των ποδών, περιέζωνεν όλον του το σώμα.. (Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Κρίμα, πού ούτε τώρα δεν ήταν έμμορο ή συμπαθητικό. Μιά σύσπασις πόνου στο πρόσωπό του, πού έννοούσες ότι άγωνίζετο να κρατήσει τα δάκρυά του κάτω από τα γέλια. «—Δεν είνε τίποτα. Δεν εκτύπησα, Δέν.. μη πειράζεσθε.» «Αρπαξε μιά ψάθα κ' εβαστήχθη καλά. Έπῆγε να βγάλλῃ ένα μανδήλι να σκουπίση τον ιδρωτά του, έβαλε το χέρι σ'την τζέπη, αλλά άνέσυρε κάποιον βρώμιο μαντήλι κ' έπροτίμησε πάλι να το χιώση. Έσκουπίσθη με το μανίτι του κ' αυτό ηύξησε τή στενοχωρία του. Και άλλοτε έχαμε να βγάλλῃ το μαντήλι, αλλά σταμάτησε το χέρι του.

Το τραίμ προχωρούσε. Οι επιβάται το λησιμόνησαν πάλι και άνέλαβαν τας σκέψεις των. Και όμως πάλι εκείνο έννομίζε πώς το οικτείρουν όλοι μέσα τους. Και όταν εφθασε στο τέρμα του ταξείδιου του, κατέβηκε γρήγορα κ' εβγάλε ένα στεναγμό, σαν ν' άνεκουρίζετο από ένα μεγάλο βάρος. Το κύτταξα, και τα βήματά του φάνέρωναν ότι δεν ήτο όπως το έδειχνε ή χωρίστρα του' γύρισε και μάς κύτταξε μ' ένα φοβισμένο βλέμμα. Ένόμιζε πώς όλοι θα το κυτάζουν. Και όμως, για να πούμε την αλήθεια, σάς βεβαιώ, — και ήθελα να το βεβαιώσω κ' εκείνο, — ότι μόνον εγώ το κυττούσα...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α) Παιγνιον

Έστάλη από το Μουσείο της Φύλλων

ΛΕ	ΦΟΣ	ΒΟ	ΠΕ
ΘΗ	ΣΤΡΟΛΟΝ	ΕΙ	
ΤΗ	ΦΟΝ	ΣΠΑ	ΡΙ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαι αυται ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα τεσσάρων όπλων.

β) Δια τους Γαλλομαθείς

Έστάλη υπό του Αστέρου της Έλευθερίας

Rebus.

pir	vent	venir
un	vient	d'un

Δήλωσις: Αι λύσεις —όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται άπαραίτητως υπό ενός μόνου δεκαλέπτου καθαρού γραμματισμού.

Ρύσεις του 37ου φύλλου

α.) Ο κρυμμένος είνε όπισω από το ζών, παρα την ούράν, και φαίνεται αν ή άριστερα πλευρά της εικόνας, γίνη βάσις. —β) Πατρίς, Έθνος, Έστία, Νέα Έλλάς, Αστήρ. —γ.) Σύκα (ΣΥ, ΚΑτίνα...) —δ) Les cinq doigts de la main s'assemblent, mais ne se ressemblent pas.

